

Spârnel și mama clonă

ARINA AVRAM

Spârnel și mama clonă *poveste*

pentru copii

Se născuse într-o lume nebună cu ochi sălbatici și goi, mai mult nemulțumită, blazată, ternă. O lume încleștată în iureșul unui veac sorocit cu de toate, multă viteză, abundență de informație, desfrâu cât cuprinde, dar care nu știa ce e smerenia și resemnarea de a viețui în lipsuri, o lume care habar nu avea că prețuim sănătatea și binefacerile civilizației abia când sunem amenințați să le pierdem.

Pandemia de COVID-19, declanșată pe neașteptate într-o vreme în care suflarea umană credea mai mult ca oricând că totul i se cuvine, arogantă și atotștiutoare la nivel galactic, se arată, deodată, gâde, monstruoasă și neîndurătoare.

Remus locuia încă împreună cu părinții, într-un apartament de bloc din București, deși își încheiase studiile și lucra de trei ani în IT. Era un programator de succes, as în computere, dar timid și închistat. Adorat acasă, ca orice copil unic, nu punea mare preț pe traiul tihnit pe care-l ducea dintotdeauna, fiindcă nu există cale simplă spre fericire. Mama și tata, onorabili truditori din clasa de mijloc, își pregăteau deja retragerea în locuința bunicilor paterni, situată într-un bloc din alt cartier bucureștean, ambii plecați apropape fără veste în eternitatea amintirilor, recent, îngenuncheați de neputințe, suferinzi, chinuiți. Erau gata în orice clipă de orice sacrificiu pentru el și îl ocroteau, zi de zi, tandru, dar în același timp înrobitor, ca întotdeauna, conștienți de faptul că dragostea e cea mai mare putere omenească. Însă nu de dragostea lor simțea nevoie tânărul IT-ist, fiindcă ceea ce ai de prisos nu valorezi. Remus tânjea după iubirea Aidei, o fostă colegă,

vicleană, singura fată care știuse să străpungă zidurile ridicate de sfiala lui învederată, pentru a se proteja de eșecuri. Fără ea, nu avea nimic, deși avea totul. Aida îl părăsise de curând, când își ceruse transferul, neînchipuit de lejer și fără multe explicații, fără să-l mai caute vreodată, măcar pe cărări virtuale. Toate mângâierile ei de raze de soare drăgăstoase se dovediseră falsuri grosolane, mânate numai de interesul de a o iniția în programarea pe calculator. Nu se sinchisise de avertismentele colegilor care o avertizaseră că nu există o greșeală mai mare decât să dai cu piciorul unei persoane care te iubește și te sprijină în mod onest. Fugise și lăsase, în urma ei, dezgust, amărăciune, vrăjmășie misogină. Luase cu ea acea forță care îl determină pe un tânăr să realizeze măreții, fiind înlocuită îndată de decepții care săpaseră o cută amenințătoare pe fruntea lui înaltă, străjuită de gene și sprâncene perfect conturate, ochi verzi-căprui, misterioși, iscoditori și ageri, într-o uimitoare armonie cu gura cărnosă, senzuală, nasul acvilin, conturat cu măiestrie, deși ușor strâmb, părul bogat și unduitor.

Aida, o fată țănoasă, zveltă în același timp, longilină întru totul, la trăsături, de la nas, la gât și picioare, cu păr revărsat, lins, în neorânduială, nu pusese preț pe frumusețea și deșteptăciunea lui.

După o scurtă agonie, Remus depăși aspra dezamăgire. Durerea învinsă îl făcu mai curajos, trădarea înfrântă și surmontarea experienței dure îi readuseră putere și încredere în propriile forțe. Așa oțelit, intransigent, dârz, întâmpină pandemia izbucnită precipitat și incisiv la hotarul dintre iarnă și primăvară. Întreaga trăire căpătă altă formă, alt ritm, alt sens, sub hâda primejduire dictată, parșiv, de virusul invizibil ce clocotea ucigător la întâmplare. Remus lucra de acasă, ca și părinții lui și nenumărați pământeni

deveniți peste noapte prizonieri în propriile case pentru a evita contaminarea. Făceau comenzi pentru aprovizionare sau tatăl înfrunta pericolul, cu mască, în scurtele ieșiri la magazine.

Luni de zile, tânărul își prelungi șederea, aproape fără pauze, în fața calculatorului. Senzația de carceră, lipsa aerului de afară, perspectiva domniei fără limită a molimei, îi pecetluiră neplăcerea care se reflecta din plin asupra feței sale. Zidurile mohorâte ale blocurilor vecine se zugrăveau, mereu, în privirea sa, ca o muștrare cenușie pentru ușurința de a-și fi însușit compromisurile, în loc de a lupta pentru eliberarea de sub tirania carantinei, impusă de autorități aproape pe tot globul. Nu mai putea dormi, nu mai distingea noaptea de zi, ca un deținut condamnat să-și execute pedeapsa la locul de muncă.

Nemulțumirile și neajunsurile, chiar și cele minore, se accentuau și îngroșau depresia tânărului IT-ist la limite insuportabile, așa cum pâraile mici, umflate, fac fluviile mari și devastatoare. Trebuia să facă ceva, pentru a ieși din monotonie, altfel, de la surescitare, la nebunie, i se părea că nu mai rămăsese decât un pas. Afară, soarele aluneca la fel de zglobiu pe marea de azur fără de sfârșit a cerului curat, orașul se îmbrăcase deja în frunzișul verde de iunie. Nimic nu te lăsa să ghicești pericolul ce pândește încă la orice colț, inamicul nevăzut care se furișă în oameni și le năruia structura până la celulă, după bunul plac. Nu puteai să te ferești, nu erai sigur pe nimic, ca mijloc de protecție. Totul era ca la loterie, aveai șansa să tragi biletul câștigător, rămânând imun, sau te trezeai subit bolnav grav, fără respirație, fără simțuri.

În cele mai grele momente din viața lui, Remus își aminti de bunica de la țară, de casa ei modestă, înconjurată de o curte relativ spațioasă. Dacă tot lucra de la distanță, putea să se mute acolo și să beneficieze, măcar, de aer, de iarbă, de freamătul autentic al naturii, în compania acesteia. Exista riscul de a-i pune sănătatea în cumpănă, mutându-se acolo, dar era unica soluție de a scăpa de ambianța de pușcărie. Își făcu testul de COVID19, pentru a se asigura că nu găzduia virusul, în stare de infecție asimptomatică, apoi se urcă la volanul mașinii pe care o cumpărase în urmă cu un an, în leasing, și, în mai puțin de două ore, se instalează în căminul bunicii.

Muni, așa cum o striga de când era mic și încă nu putea să rostească bine cuvintele, se arată foarte încântată de sosirea lui. Era o femeie micuță, care se ținea foarte bine pentru vârsta ei, deși avea moliciuni, în trup, amenințate de senectutea târzie. Îl iubea din tot sufletul pe Remus, îl adora ca pe un sfânt în care îți pui, în taină, toată nădejdea oblăduirii. Îl crescuse de mic, până ce intrase la școală, și, chiar mai departe, îi veghease instruirea și buna evoluție, după ce soțul - bunicul lui – se stinsese. Mult timp, preferase să trăiască la București, integrată în familia fiicei, ca să se desprindă de singurătatea temătoare. În cele din urmă, învinsese spaima de spirite rele și durerea golului înstăpânit în fiecare ungher, și revenise în cuibul său. Era bună și delicată, gata mereu de jertfă, gospodină desăvârșită, om de bună-credință, nu o strica decât inflexibilitatea privitoare la nou, groaza de mari cheltuieli, obsesia ordinii și a curățeniei ce pricinuia adesea înverșunări oribile împotriva celor care pângăreau, chiar și în cele mai mici amănunte, confortul său.

Sosirea lui Remus, cu imesul lui arsenal tehnologic, necesar, pentru munca de ITist, la distanță, calculator, laptop, monitoare, routere, multe alte aparaturi, ce sfidau înțelegerea lui Muni, și bagajul enorm de greutăți și accesorii de tot felul pentru modelarea mușchilor, puse la mare încercare toleranța femeii. Tânărul se înarmă cu tăcere și indiferență grosieră până ce bunica cedă asaltului de lucruri stranii care cotropiră o mare parte din interiorul ei, pe care îl împodobise cu grele eforturi financiare, după ce ani de zile pusese bani pe bani pentru a-și crea, măcar în finalul vieții, un microunivers după gustul său.

*

Cele mai frumoase lucruri încep mereu cu măcar un dram de frică. Așa a debutat și șederea lui Remus în casa bunicii, într-o localitate prahoveană ceva mai răsărită, departe de a avea înfățișare de oraș, dar nici aspect clasic de sat. Nu vedea nicio perspectivă încurajatoare, nu se aștepta la nimic spectaculos, în afară de aerul viu, de grădină și de regăsirea libertății în sânul naturii. Acoperișul ramurilor de glicină, încărcate de ciorchini cu luciu de ametist, îi conducea privirile spre cerul albastru de cristal în imensitatea căruia soarele plutea atotputernic. Era același spectacol de culori și strălucire care i se oferea, zilnic, la geamul din fața biroului cu scaun directorial, comandate de pe Internet, înainte de sosire, și acceptate cu reticență de bunica, chiar și în camera lui. Până într-o zi, când peisajul sclipitor, static, statornic, se însufleți pe neașteptate. O pisică arlechin, costelivă și umilă, cu blănița neîngrijită îl privea cu înfometată disperare, ca orice ființă hăituită care caută îndurare cu ultimele zvâcniri ale existenței sale. Se mistui

în norul rozaliu al bujorilor ce invadau solul în orizontul imediat al privirilor lui Remus, când o strigă: ”Pis! Pis!”, pe fereastră. ”Pisicile sunt ca femeile, când le strigi să vină, pleacă, și, când le gonești, vin”, își spuse tânărul, amuzat. Anunță colegii de la compania de top, pentru care lucra, că își ia o scurtă pauză și o zbughi în curte să caute mâța necunoscută. O ispiti cu o bucată de friptură, subtilizată la iuțea din frigiderul bunicii, și o convinse în cele din urmă să se apropie. Pisica înfulecă mâncarea, cât ai clipi din ochi, timp în care îl lăsa pe Remus să o mângâie în voie, după care se făcu nevăzută, afundându-se ca o zvârlugă în desișul tufelor de bujori. Ar fi vrut s-o oprească, să-și satisfacă pe deplin pofta de dezmierdări, dar preferă să nu insiste. Știa că e nevoie de tact și de înțelepciune, ca să te apropii de orice ființă, mai ales dacă este o făptură nefericită, fiindcă încrederea se câștigă foarte greu și se pierde extrem de ușor.

La sosirea serii, după ce își încheie serviciul, reînnoadă relația cu prietenul lui din copilărie, care locuia într-o casă de peste drum. Vlăduț era un flăcău de aceeași vârstă cu el, un tânăr vânjos și temerar, care absovise Medicina veterinară și lucra într-un cabinet de specialitate local. Dacă, la Remus, se remarcău trăsăturile regulate, dulci, domoale, la amicul lui, se evidențiau liniile frânte în toată înfățișarea. Însă, în ansamblu, era un băiat zdravăn, forțos și impunător, care nu lăsa ușor la lumină veritabilul bonom din interior. Vlăduț o știa bine pe pisica maidaneză, o miluise și el cu hrană în repetate rânduri. Avea aceeași tactică, de fiecare dată. Cerșea mâncare, cu ochi scăpărători și înfricoșați, apoi dispărea fără urmă, ca o nălucă. Nu i se păru deloc ciudat că Remus se interesa de biata ființă. El însuși avea un strașnic motan siamez, foarte alintat, care îi alina nopțile

însingurate. Intui, imediat, că prietenul său era vitregit de iubire, ca și el, și căuta o ființă asupra căreia să-și reverse preaplinul de sentimente.

Figură 1 - Vanda

Îl sfătui să o ademenească, zilnic, pe felină, cu hrană bună, să-i arate sinceritate și dăruire.

-Cel mai scurt drum spre a câștiga respect este să devii ceea ce vrei să pari a fi. Cu animalele este la fel. Poți să le dovedești că meriți respect și încredere, dacă te porți leal, cu înțelegere și căldură.

Învățăturile lui Vlăduț dădură roade grabnic. Pisica sălbatică, îmbrăcată în blănița albă cu largi pete negre și, ici colo, câte un peticuț maroniu, presărat în mod șic, îl fixa tot

mai îngăduitor pe Remus cu privirile ei verzui cu reflexe aurii. Venea să o hrănească, în fiecare dimineață, și după ce încheia serviciul. Învățase perfect programul noului său protector.

”Când nu vrei, nu poți! Dar când vrei, poți!”, îi șopti tânărul, mângâind-o în voie, în timp ce ronțăia niște oscioare, într-o seară. O striga Vagaboanda, fiindcă nu-i venea niciun alt nume la îndemână. Muni, care protesta vehement când îl vedea cu mâinile pe pisică, îl muștra de fiecare dată pentru că o striga astfel. Înțelepciunea vârstei mature era marca elocinței pe care o afecta întotdeauna în dialogurile lor.

-Puiuțul meu, dacă ții la acest amărât de animal, pune-i un nume decent. Când respecti ființele din jur, te respecti pe tine însuși. Îți propun să-i spui Vanda. Este un nume care te duce cu gândul la un personaj frivol dintr-o piesă de teatru, dacă tot vrei să amintești neîncetat proveniența lui maidaneză. Dar te-am rugat de atâtea ori să nu mai atingi mîța, pentru că poate să aibă purici sau cine știe ce microbi. Mai ales, acum, când bântuie virusul nou, poate să fie purtătoare de ce e mai rău, sau chiar poate să fie infectată asimptomatic.

Remus nu lua în seamă avertismentele ei. O aproba, nu știa să se opună, primea sfaturile, impasibil, însă, desigur, nu le urma. Simțea nevoia să dezmieste pisica și se comporta ca atare. De aceea o hrănea și o îngrijea, spunându-și mereu: ”După cum tratăm o ființă, așa ne tratează ființa aceea, fie om, fie animal”.

O mare încercare avea însă să vină în curând, când mîța, tot mai rotofeie, dar și mai permisivă, dar încă vigilentă și șovăielnică, fătă într-un colț de gard, cuibărită la poalele unei perdele consistente de iederă. Evenimentul, total neașteptat pentru Remus, îl

bulversă, la început. Nu știa cum să reacționeze, cum s-o ajute, ce atitudine să ia. O privea cu milă, înțelegere, circumspecție, dar decis să o ajute cu orice preț. Bunica îl sfătui să o hrănească bine, ca să aibă lactație, deși în sinea sa nu agreea înmulțirea neamului pisicesc în propria curte. Îi plăceau animalele, dar era îngrozită de riscul, multiplicat, de a-și vedea casa infestată cu purici.

Remus era încântat că va avea pisoiași; și-i imagina deja, jucăuși, și inocenți, dar fu îngrozit când zări forma lor jalnică de nou-veniți pe lume. Mogâldețele sângerânde, oarbe, neajutorate, urlătoare, îi provocară repulsie, la prima vedere. Evită să le mai aibă sub privire. Hrănea pisica, în continuare, cu mai multă atenție, cu maximă generozitate, pentru ca pisoiașii să nu ducă lipsă de lapte.

Într-o zi, când ghemotoacele încă fără vedere micunau, întruna, isteric, Remus își goni ezitățile de a-i privi și constată că mișunau dezorientați, abandonați de mama lor. Își întrerupse activitatea la serviciu, deși avea mult de lucru, pentru a căuta mâța.

Într-un târziu, reuși să o repereze, pe o bancă, în curtea vecină, într-o postură extrem de ciudată. Părea împietrită, lipsită de viață, în timp ce mâții țipau în continuu, alimentați de o nebuloasă disperare. Remus intră în panică, adus la o stare de milă nețărmurită pentru vietățile care orbecăiau în grădină, plângând în felul lor, la maximă intensitate. Se temea că pisica murise subit și nu știa cum să îngrijească puii orfani. O imploră pe bunica să meargă la vecină pentru a vedea dacă se mai putea face ceva pentru salvarea Vandei. Muni se lăsă greu convinsă să dea curs rugămintelor sale, dar, în cele din urmă, porni spre curtea de alături. Avea oroare de animale moarte, de tot ce presupunea un contact cu energii negative, necurății, puroaie. O strigă pe vecină, ca să constate

decesul mamei, dar, în momentul în care aceasta ieși din casă, pisica ciuli urechile și deschise ochii, atentă. Bunica explică gazdei, o femeie uscată, ca o păstaie uriașă, la final de vegetație, cu obrazii și umerii scurși, ochi stinși, de culoarea cenușii, motivul vizitei. Amândouă se amuzară pe seama temerilor lui Remus. Trezită din somnul morbid, Vanda nu avea niciun gând să se întoarcă la pui. Spintecă aerul, ca o săgeată, și se făcu nevăzută în fundul grădinii.

*

-Bagaboanta! Bagaboanta! Exclamă Remus, furios, folosind cu pizmă termenul vulgar al cuvântului ales ca nume pentru pisica pe care o pripășise în curtea bunicii, cum făcea de fiecare dată când îl scoteau din sărite capriciile sale. Era un animal sălbătic, cu accese de răutate. Nu suporta mângâieri decât atunci când mânca, era veșnic bănuitoare și dispărea subit, adeseori. Dar acum supărarea tânărului era și mai mare, fiindcă mama își abandonase complet progeniturile. Refuza să-i alăpteze, fugea de ei, îi lăsase deja la bunul plac al sorții.

Tânărul o prinse, o duse lângă pui, pe care îi adunase în prealabil într-o cutie, și încercă s-o așeze astfel ca să o sugă, dar Vanda îl zgârie cu crâncenă violență și reuși să se elibereze din mâinile lui, devenite necruțătoare.

Cu ultimele tresăriri de vlagă, pisicii mieunau și căutau pe orbește mameloanele mamei după ce îi adulmecaseră mirosul, ca într-un joc de-a v-ați ascunselea cu moartea.

Înnebunit ca să-i salveze, Remus apelă la Vlăduț, care îi aduse lapte și pompițe speciale pentru a încerca să-i hrănească. ”Tot ce e mai bun pe lumea asta se rezumă la

speranță și așteptare”, își spunea tânărul IT-ist, alăptându-i cu răbdare de oțel. Cei trei pisoiași, unul alb, cu pete negre, asemănător mamei, unul tigrat și altul o combinație de alb-negru cu tigrat, nu dădeau semne de revigorare. Toate eforturile lui Remus, așteptarea îndârjită, nu aduseră nici cea mai slabă adiere a izbăvirii din ghearele morții. Mâții se stinseră, unul câte unul, spre marea dezamăgire a protectorului lor.

Soarele nepăsător picta cu auriu ramurile glicinei care-și risipiră umbra asupra trupușoarelor fără suflare. Pisicuții își încheiaseră viața îndurerată înainte să vadă măcar un licăr de lumină.

Deși era profund mâhnit, tulburat, înfrânt, Remus nu avu inimă, totuși, să o alunge pe Vanda Vagaboanda, drept pedeapsă pentru cruzimea de a-și fi abandonat puii. O privea cu ură, o muștra și nu mai căuta s-o dezmiere, dar când îi vedea ochii rugători și umili nu rezista să nu o hrănească. ”Bagaboanto! Bagaboanto!”, îi striga, înciudat, de câte ori o zărea. Însă nu trecu mult timp până ce în sufletul lui își făcu loc mila pentru acea ființă a nimănui - foarte probabil, atât de lovită de tot felul de oameni, încât ajunsese să se teamă și de mângâiere - și resemnarea în fața voinței decise de natura însăși.

*

Figură 2 - Vanda

Mare fu bucuria lui Remus când, nu după mult timp, își făuriră cale, la urechile sale, scâncete de pisic. Mieunatul anemic îi aminti de mâții răposați pe care îi îngropase în fundul grădinii. ”Să fie o minune?”, se întrebă în sinea lui. Oare ascunsese Vanda Vagaboanda vreun pui departe de ochii lor. Își păstrase un preferat pe care îl dosise din exces de precauție?! Tocmai se apropia pauza de masă, de aceea, putu să iasă afară – destul de repede - ca să vadă dacă, într-adevăr, se auzea un glăscior de pisic. Chiar la intrare descoperi un ghemotoc tigrat care încerca să se cațăre pe sita de la ușă. Era un pisoiaș mai mărișor, sperios, dar în același timp dornic de joacă. În apropierea lui, se afla

o mătă adultă, identică la modelul de blană. Ai fi zis că pisicul era varianta miniaturală a acesteia. După cum îl veghea și îl lăsa să o sugă, lăsa lesne de înțeles că era mama lui.

-De unde au mai apărut alte mătē? se revoltă Muni, când surprinse cele două noi achiziții ale nepotului său. Tu chiar vrei să-mi umpli casa de purici? i se adresă, mânioasă.

Remus nu-i răspunse. Era atât de fericit că dobândise un pisoiaș, încât nu-i păsa de dojană și de nemulțumirile buniciei. Curând, află că erau pisici venite de la vecina uscățivă, care le gonea și le maltrata adesea. Mătă bătrână și puiul ei îi îndurau relele tratamente pentru hrana pe care o mai primeau, din când în când, de la nepoata acesteia, care le pripășise în curtea lor de ceva vreme.

Nu trecu mult timp și în ograda buniciei își mai făcu apariția încă o pisică, oarecum dolofană, de culoare gri, cu blana pufoasă, deosebită, fină. Nimeni nu știa de unde venise, dacă aparținea cuiva, care era proveniența sa. Spre deosebire de toate celelalte, durdulia era o mătă blândă, delicată, neobișnuită. Când îl simțea supărat pe Remus, sau dacă sesiza că Muni era morocănoasă, făcea tumbe, se alinta, se dădea în spectacol, ca să-i binedispună. Se aciuașe în curtea lor atrasă de prisosul de mâncare din farfuriile suratelor feline, prezente permanent sub bolta răcoroasă de glicină. Remus le încărcă până la refuz cu peștișori și hrană la pliculețe pentru pisici. Comandase pentru prietenele sale necuvântătoare și o căsuță artizanală, măiestrit lucrată din lemn. Acolo începură să doarmă mătă gri, mama tigrată și puiul său. Vanda nu se împrieteni cu noile venite. Dimpotrivă, îl pocnea cu laba pe pisoii, pe furiș, de câte ori putea.

Mățul deveni, însă, în scurt timp, favoritul tânărului IT-ist. Îl alinta Micuțul, dar

Muni îi spunea Spârnul, fiindcă se mișca atât de iute, încât abia putea să fie urmărit. Însă, deși părea mereu vesel și pus pe șotii, în rugămințile din ochii lui era mai mult amărăciune. Mama sa îi ceda hrana mai bună, resturile de friptură de la masa stăpânilor, cu o ușurință neliniștitoare. Muni observă că femela tigrată tușea și părea că se străduiește să ascundă o gravă suferință. Îl sfătui pe Remus să nu mai atingă pisicile, mai ales după ce află că nepoata vecinei se infectase cu virusul ucigaș. Animalele venite din curtea de alături puteau, în mod clar, să fie contaminate sau chiar bolnave. Însă Remus nu vru să audă povețele bunicii. Tocmai acum, când avea un pisoiaș dornic de joacă și de răsfăț, ca și el, să nu profite?!

Figură 3 - Spânel

Îl pândeaa, urcat pe fereastră, aproape tot timpul, în timp ce lucra, apoi, când ieșea pe ușa de la bucatărie, îi sărea în brațe. Într-o fracțiune de secundă se cățara pe trupul lui și îl simțea, deodată, cald și tandru, lipit de piept. Îl purta în brațe cât poțtea, îl ducea și în casă, unde descoperea, cu ochisorii lui sfioși, dar mereu iscoditori, lucruri neînchipuite.

Muni se opuse, oțărâtă, musafirului curios, care se cuibări, temător, în palmele protectorului, la prima vizită în camera lui, la auzul vorbelor ei înțepate. Remus tăcu liniștit, cum proceda de obicei, dezarmând-o cu un aer nevinovat, cuminte, dulce. Cum resimți atmosfera destinsă, Spânel se puse pe tors și închise ochii să savureze în tihnă apropierea caldă a prietenului său până ce adormi.

Vizitele în casă continuară, însă nu durau niciodată prea mult. Remus nici nu îndrăzne să cocheteze cu gândul că bunica va accepta vreodată prezența pisicilor înăuntru. Era o femeie bună care spunea mereu că trebuie să aduci lumină, dacă vrei să stai în lumină, fiindcă, dacă aduci întuneric, ești obligat să stai și tu în tenebre, dar principiile ei privitoare la sănătate și curățenie rămâneau de-a pururi inflexibile.

*

Se făcuse deja toamnă, aproape pe nesimțite. Pandemia țintuia oamenii în locuințele lor, aproape zi de zi, și nu mai înțelegeau mersul timpului. Doar merele date în pârg în grădina din spatele casei dădură semnalul. Anotimpul culesului veni, ca de obicei, dar cu brume mult prea grăbite să înfrigureze zorii.

Într-o dimineață, Muni o găsi moartă pe mama lui Spânel.

Figură 4 - Mama lui Spânel

Nici nu apucaseră să-i pună un nume sărmanei pisici care avea să rămână un etern semn de întrebare pentru ea și pentru Remus. Tânărul suferi amarnic pentru nenorocirea neașteptată. Ar fi vrut să poată vorbi cu pisicul orfan, să-l încurajeze, să-l asigure că va suplini absența făpturii care îi dăduse viață. Ar fi dorit să se poată insinua în lumina ochilor lui, ca să priceapă cum vedea viața, să-i pătrundă în adâncul sufletului neprihănit, pentru a-i înțelege suferința și reala simțire, pentru a reuși să-i îmblânzească disperarea care îl mâna să miaune, întruna, neîmpăcat. Pisica gri, mereu îngăduitoare și stilată, i se

alături cu mare delicatețe și îi domoli durerea cu mângâieri misterioase numai de ei știute.

Remus i-ar fi spus o mulțime de cuvinte ca să-l aline și să-l îmbărbăteze, dar știa că nu-l poate înțelege. Îl luă în brațe, îl mângâie cu înflăcărarea sinceră ce clocotea sub aparenta sa răceală timidă. Pisiul se culcuși la pieptul său și începu să toarcă foarte sonor. ”Micuțule, viața te va răni mereu. Ești învingător nu atunci când nu ești doborât, ci atunci când nu te abandonezi la pământ după ce ai fost trântit”, îi șopti el, mâhnit că motănașul nu-i putea pricepe vorbele.

Pisica gri nu se dezlipea de prietenul său lovit. Se învârtea, doar din când în când, în jurul picioarelor lui Remus și se unduia cu trupul astfel încât să-l atingă mângâietor, cu o tandrețe în care împletea gingășia cu o umbră de voluptate.

-Hai să-i punem un nume, să nu piară și asta, propuse Muni. Mamei lui Spânel nu am apucat să-i spunem nicicum.

-Păi eu o strig Whiskers, îi răspunse nepotul, grijuliu, luând în serios precauția bunicii.

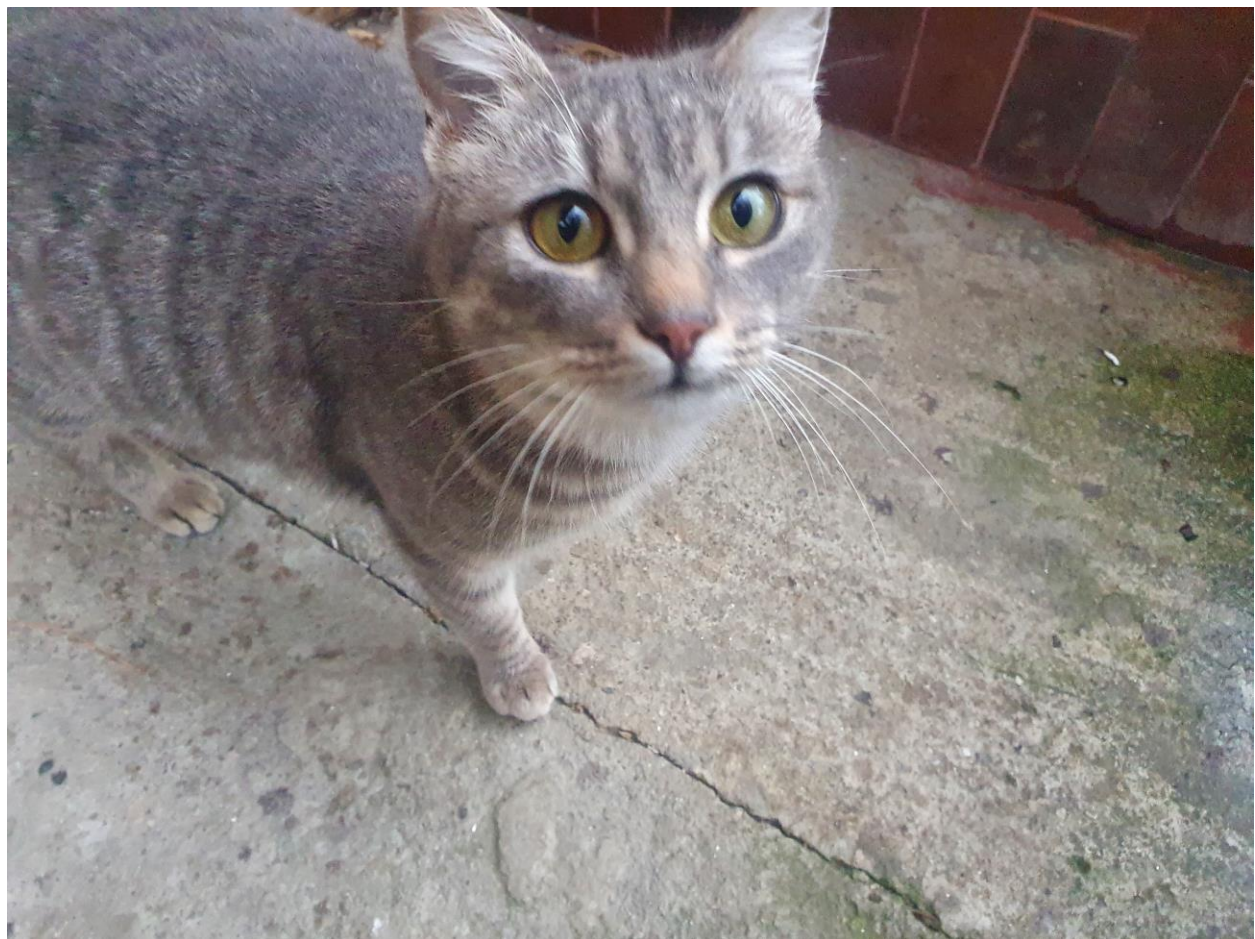
-Ce înseamnă asta? Nu merge!

-Înseamnă Mustăți, în limba engleză. Uite ce mustăți faine are!

-Nu îmi place numele, replică Muni. Hai să-i spunem Gatita Bonita, adică Pisiuța Frumoasă, în spaniolă, adăugă ea, fiind o înfocată admiratoare a telenoveleor latinoamericane.

Figură 5 - Gatita

I se potrivește perfect. E superbă, elegantă, dragălașă.

*

Suferința lui Spârnul nu părea să-l părăsească. Nu mai era săltăreț, nu se mai juca sau chiar nu mai era pofticios la mâncare, ca înainte. Gatita Bonita îl urmărea peste tot, renunța la hrană, dacă pisiul dorea ceea ce ei îi revenea, însă pisiul părea mai tot timpul amărât. Chiar și lângă prietena gri, nu găsea decât melancolie și singurătate în jurul lui.

Remus se molipsi de tristețe de la preferatul său și începu, cu mare seriozitate, să caute mijloace autentice pentru a comunica împreună. Citise undeva că exista deja o aplicație de înaltă tehnologie dezvoltată de un inginer american ce permitea traducerea

mieunatului de pisică în cuvinte omenești. Prin înregistrarea sunetelor emise de animal și etichetarea acestora, inteligența artificială a computerului discerne semnificația lor.

-Dacă americanul a putut să facă așa ceva, de ce nu aș putea face și eu? își spuse în gând tânărul IT-ist. De ce să las să devină realitate opiniile celor care desfid reușitele românilor în tehnologiile cele mai înalte? Gata, Micuțule, fac și eu o aplicație ca să putem vorbi. Așa te voi învăța să te uiți mereu spre soare, ca să lași umbrele numai în urma ta”.

Lucră zile în șir, comandă toate elementele pentru crearea dispozitivului necesar în scopul de a concretiza traducătorul de mieunat. Nici Muni și nici Vlăduț nu credeau în izbânda lui. Însă, când dragostea e mare, niciun obstacol nu-i poate sta în cale.

*

Dispozitivul încastrat într-o curelușă fu atașat la lăbuța lui Spânel pentru primele teste. Și, spre marea uimire a bunicii, care tocmai trecea prin preajmă în acele momente, dialogul cu pisicul prinse viață. Aplicația lui Remus se dovedi perfect funcțională.

Conversă pentru prima oară cu mâțul, cu ajutorul traducătorului ce transforma mieunatul în cuvinte. Ochii i se umeziră de bucurie, iar Spânel tresăltă de fericire. Începu să-i lingă mâinile cu limbuța lui aspră în semn de preaslăvire. Îi spuse tot ce avea pe suflet, cât de mult suferea pentru că își pierduse mama. Trăia cu mare durere fără ea, nu concepea lipsa ființei care îi dăduse viață. Orice cuvinte îi spunea, orice încurajări, orice făgăduințe, nu-l puteau împăca.

Expertul IT-ist meșteri alte dispozitive de traducere a mieunatului pentru Gatita Bonita și pentru Vanda Vagaboanda, care îl acceptă cu reticență pe al său.

Pufoasa gri întări îngrijorarea privitoare la preferatul lui, Spânel. Deși făcea eforturi vizibile pentru a o susbtitui, măcar întrucâtva, pe mama lui, nu reușea să-l calmeze și să-i intre în voie.

Vanda se dovedi foarte reținută la comunicare. Rămăsese la fel de sperioasă, rece, neîncrezătoare. Promise numai că nu-i va mai arde labe lui Spânel, pe furiș, cum făcea până atunci.

Remus deveni și mai apropiat de pisoiaș, vorbiră îndelung, îl luă mai des în casă, îi cumpără carne de cea mai bună calitate. Însă, toate strădaniile lui dădură greș. Supărarea și tristețea nu voiau deloc să plece din sufletul mâțului, unde domneau - tiranic - de la pierderea mamei.

*

Atât de mult fusese marcat de nenorocirea lui Spânel, încât hotărî să găsească o cale, cu orice preț, pentru a aduce împlinirea unui alt miracol în viața adevărată.

Geniul minții lui nu întârzie prea mult să traducă în fapte o idee care îl străfulgerase într-o noapte în care somnul se lăsase așteptat mult prea mult din pricina stresului cotidian: mama pisoifului putea să fie readusă la viață prin clonare. Dacă alții au reușit, el împreună cu Vlăduț de ce să nu poată crea o astfel de minune?!

Prietenul său se cruci, când auzi propunerea. Pentru astfel de experiențe, sunt necesare aparaturi și tehnologii cu totul și cu totul de excepție, în laboratoare de avangardă, explică el, zâmbind zeflemitor.

-Toată lumea știe că anumite lucruri sunt irealizabile, până când vine cineva care nu știe acest lucru și le realizează, a spus Albert Einstein, replică Remus.

Insistă atât de mult, veni cu argumente emoționante, provocatoare, sentimentale, până ce tânărul medic veterinar îi promise sprijinul său. Studiase deja în amănunt principiile clonării, de pe Internet, și îi explică detaliat ce aveau de făcut.

-Dezgropăm pisica, preluăm ADN-ul și îl copiem pentru a face un transfer nuclear. Dacă alții au reușit, de ce să nu putem și noi?! Eu îți asigur partea de tehnologie pe calculator. Copiem ADN-ul din celula mamei decedate în ovulul altei mame, din care vom scoate nucleul. Astfel, obținem embrionul și îl implantăm unei a treia pisici, care va deveni mama surrogat.

*

În plină iarnă, Remus și Vlăduț reușiră să dea viață clonei mult dorite. Pisica purtătoare a embrionului rezultat în urma copierii celulei recoltate din cadavrul pisicii tigrate aduse pe lume un măt cu trăsăturile fizice ale acesteia. Ninge afară și cerul era greu de nori care parcă stăteau să se prăbușească asupra solului. Însă marea veste că o reînviaseră pe mama lui Spânel și zborul sprintar al fulgilor de argint readuseră optimismul în sufletul tânărului IT-ist. Deși gerul începuse să pună stăpânire peste fire, bunica nu acceptase în ruptul capului adăpostirea pisicilor în casă. Remus le improvizase un culcuș cât de cât mai cald cel în garaj. Clona fusese obținută într-o cămăruță din locuința lui Vlăduț, transformată cu mari eforturi într-un laborator improvizat.

Figură 6 - Mama Clonă

Remus achitase toate costurile și se angajase să plătească și prețul încălzirii cu ajutorul unui panou electric.

Îl luă în brațe pe Spânel și îl duse să-și revadă mama la scurt timp după ce pisica purtătoare îi dăduse naștere. Prezența lui în simulacrul de laborator aurea triumful.

Pisoiul, care mai crescuse între timp, ba chiar era deja un motănel vânjos, îi spuse că era copleșit de emoții. Nu putea însă să zică prea multe, în limbajul lui pisicesc, decodat de translatorul de la lăbuță, fiindcă dragostea nu are nevoie de cuvinte. Abia aștepta să se cuibărească lângă mama lui, să-l lingă și să-i ușureze spaima permanentă de neprevăzut, cum făcea când îi era pavăză. Mare fu însă dezamăgirea lui, când, în locul mâței tigrate, găsi o bucațică de carne însuflețită, asemănătoare ei doar la blană. Nu avea încă vedere, nu-l recunoștea prin nimic. Era o pisicuță nou-născută cu rece simțire. Nu o recunoscă nici după miros, nici după aer, nici după suflet. Dar dacă Remus îi spuse că era noua întruchipare a mămicii lui, decise să o lingă, să-i arate afecțiune și prețuire. Doar o lacrimă arzând sub pleopă mai păstra la vedere un semn al mării dezamăgiri tănuite în adâncul inimii lui.

*

Primăvara sosi de timpuriu, cu ierburi și frunzulițe la tot pasul în grădină. Soarele zâmbea legănându-se pe după norii tiviți cu broderii argintii. Spânel crescuse bine, avea deja o înfățișare de motan tânăr aproape adult. Mama lui, pisicuță clonată, firavă, abia putea tolera hrana din cauza unei malformații la aparatul digestiv. Ca mai toate animalele obținute pe această cale, se născuse cu defecte. Durerea că aduseseră pe lume un exemplar suferind îl urmărea pe Remus, mușcătoare, vârtoasă, nemiluită. ”Există succese care îți fac rău și eșecuri avantajoase, fără îndoială”, își spunea, oftând. La insistențele lui, Vlăduț reluă, pentru o perioadă, clona în laboratorul improvizat pentru a încerca s-o vindece.

În rest, toate păreau să meargă relativ bine în viața tânărului IT-ist, deși era copleșit de sarcinile de serviciu de când lucra de acasă. Muncea în continuu, până ce sudoarea puneă pete umede pe fruntea lui. Doar Spânel, Gatita Bonita și Vanda îi mai îmblânzeau încrâncenarea de pe chip. Însă liniștea profundă anunță întotdeauna furtunile cele mai zgomotoase.

Într-o noapte, când somnul era mai dulce și mai dulce, Muni și nepotul se treziră într-un infern de miorlăituri și zvon de gherăneală. Bunica se supără pentru disconfortul trezirii din somn, fiindcă lupta pisicească se dăduse chiar sub fereastra ei. Își trase un halat peste pijama și se îndreptă spre camera nepotului ca să-și verse nervii asupra lui. Remus de-abia se dezmeticise după trezirea bruscă și o întrebă, îngrijorat, ce putuse să se întâmple. Deja, de afară, nu mai răzbătea nicio urmă de vacarm.

-Cred că Vanda l-a atacat pe Spânel. A mai făcut-o și în alte nopți. Nu se dezvăță de răutate, orice ai face, ca o fată needucată care nu vrea să învețe maniere elegante cu nici un preț. Nu poți s-o mai educi în veci, nici cu binele, nici cu răul, după ce a cunoascut doar o viață bătărană prea multă vreme.

Se culcară la loc, deși Remus nu mai reuși să adoarmă, hăituit de presentimente tulburi. Până ce zorii înălbiră prveliștea de la geam se frământă în pat, când pe o parte, când pe cealaltă. În momentul în care nu-și mai putu stăpâni surescitarea, se îmbracă mecanic și porni – glonț – afară, înainte ca orologiul să dea semnalul deșteptării.

Nenorocirea care i se înfățișă fu mult mai oribilă decât și-ar fi închipuit. Spânel zăcea inert, plin de sânge, cu blănița ferfeniță. Gatita Bonita era încremenită în disperare, umilă, lângă el și încerca din răputeri să-l trezească la viață cu priviri străpungătoare, încărcate de rugă fierbinți.

Vanda privea de departe spectacolul devastator. Muni și Remus o încolțiră cu acuzații de crimă, mai ales pentru că avea urme de sânge pe lăbuțe. Însă pete similare se zăreau și la Gatita Bonita. Sânge împrăștiat se observa împrejur pe dalele din fața casei unde se produsese încăierarea nocturnă. Era posibil ca ambele pisici să se fi murdărit pe labe în timpul mersului. Dar Vanda nu putea să fie luată pe încredere, oricât se jura că nu se atinsese de Spânel. Recunoștea că, în trecut, îl gherănise, în câteva rânduri, însă în niciun caz nu-l agresase fatalmente în noaptea abia scursă. Gatita Bonita se jură că atacul avusese loc în timp ce ea dormea și nu apucase să vadă animalul agresor, care se topise, fulgerător, în beznă.

Remus sună îndată la Vlăduț pentru a-i cere ajutorul. Însă prietenul îi spuse că nu mai era nimic de făcut pentru salvarea pisoifului. Dacă era înțepenit și plin de sânge, mai mult ca sigur că survenise deja decesul. Îi explică, apoi, de-a fir a păr, fără menajamente, cu amară ironie, că bătaia pisicilor poate fi mortală, ca și cea a oamenilor, nu țin cont de același neam, când sunt avantaje în joc. Și la feline există invidie, gelozie, luptă pentru teritoriu. ”Ele știu totul despre noi, dar noi nu știm decât ce ne lasă ele să înțelegem. Da, pot să se ucidă, se aruncă la jugulară și o spintecă. De aceea, Micuțul e plin de sânge. Mai au obiceiul să se zgârie pe ochi și orbesc. Așa că mai bine un pisic mort decât unul chior. Lasă că mai e puțin și fată celelalte două mâțe pe care le ai, te vei sătura de pui... În Săptămâna brânzei rămân grele”, spuse doctorul, înainte ca Remus să întrerupă convorbirea.

Tânărul IT-ist era distrus, își simțea sufletul rupt iremediabil, așa cum un vas de porțelan spart nu mai poate fi reîntregit, niciodată, ca înainte de crăpare. Își luă liber de la serviciu în acea zi blestemată. Nu putea lucra, mintea i se golise de gânduri, inima îi bubuia în piept, pustiită de bucurii, speranțe, vise. Muni îi recomandă să-l îngroape cât mai repede pe Spârnel, pentru a ajuta uitarea să vindece rana pierderii. Nu fu în stare s-o asculte, nu vru să o audă, nici măcar să o simtă. Nori plumburii invadară cerul vioriu al dimineții în consonanță cu marea de tristețe care îi înecase însăși rațiunea. Privea, tâmp, în zarea îmbufnată ca și el, fără țel, fără avânt, fără dorință.

Așa îl găsi Vlăduț, care plecase valvârtej de la cabinetul veterinar, deși avea o groază de pacienți, alertat de Muni, la telefon. Mai mult din complezență, pentru a nu-și dezamăgi complet prietenul, sosise degrabă să cerceteze cadavrul pisoifului.

Sângele neînchegat, ce încă şiroia anemic pe blăniţă îl miră profund. Când îl atinse, constată că nu era rece şi înţelese că viaţa încă mai era prezentă în trupul său înţepenit. Urlă de fericire şi elanul lui Remus reînvie ca prin farmec. Ar fi vrut şi el să strige, să-şi elibereze din piept oful covârşitor, dar nu mai avu putere să scoată nici măcar o vorbă cu glas normal. Murmura într-una extaziat: ”Uite că nu era imposibil să mai fie viu, imposibilul se poate, totuşi, fărăma în bucăţele de posibilităţi cu final neaşteptat”.

-E clar că mâţele chiar au nouă vieţi, cum se spune. Îl iau imediat pe Micuţul la laborator. Dacă e nevoie, îi fac transfuzie de la mama clonă. Îl pun eu pe picioare, spuse Vlăduţ şi trecu imediat la acţiune.

După plecarea lui, Remus rămase în extaz. Se plimbă prin grădină şi savură aerul dulceag de frunză crudă, muguri şi crengi ce se pregăteau să dea în floare. Lianeale plângătoare ale glicinei dormeau pe umbrele lor străvezii îmbătate de raze de soare abia întrevăzute printre norii tuciurii.

*

Spârnel reveni miraculos la viaţă şi fu adus acasă împreună cu mama clonă, care încă avea o sănătate precară. Însă se ataşase mult de el, în timpul şederii lor în laborator, de aceea Vlăduţ recomandase externarea amândurora. Pisicuţa clonată primi de asemenea un dispozitiv de traducere a miorlăiturilor, meşteşugit anume pentru ea de Remus, dar rezultatul convorbirilor lor fu extrem de dezamăgitor. Nu-l recunoştea pe Spârnel ca fiu, nu-şi amintea nimic din existenţa ca mamă, încheiată prin moarte. Se ataşase de aşa-zisul

său fiu pentru că acesta o ocrotea și încerca s-o apropie, din respect pentru stăpân. Însă nimic nu-l lega în mod special de pisicuța neajutorată. O legătură maternă între ei în niciun caz nu putea să fie restabilită, din lipsă de sentimente sincere și chiar din lipsă de chemare a sângelui. Însă bolile din iubire nu se vindecă decât cu iubire. De aceea, Spânel căută să ofere prelinul lui dor de mamă sărmaneii clone, care, la rândul ei, singură și vulnerabilă, îl răsplăti cu dragostea născută din nevoia de un suport viu, cald, senin, binefăcător.

*

Lucrurile păreau să meargă din nou pe un făgaș lin, dar prea multa pace cheamă tensiuni, așa cum dulceața excesivă invită un gust de amar feroce.

Într-o dimineață, când Remus ieși din casă, pentru a hrăni ființele care întrețineau cu dragăalășenie hobby-ul său, descoperi un pustiu în paradisul din grădină. Nu mai găsi nici o urmă de pisică. Spânel, Gatita Bonita, clona și Vanda Vagaboanda pieriseră ca și când nu ar fi fost niciodată. Căsuța lor era goală, curtea neînsuflețită, doar umbre tremurânde mișunau pe alocuri.

După cercetări disperate, puse la cale de Muni, pentru a astâmpăra marile suferințe ale nepotului, sosită și primele zvonuri privitoare la dispariția misterioasă a pisicilor. Un vecin, care avea probleme cu somnul, le-ar fi răpit și le-ar fi dus departe, pe motiv că nu-l lăsau să doarmă. Se plângea de zgomote și miorlăit nocturn, care culminaseră cu zarva din noaptea ghearelor ascuțite. De atunci, și-ar fi pus în gând să le facă de petrecanie.

Bunica tăinui cele aflate de teamă că Remus ar fi putut declanșa un scandal colosal.

Vecinul era o persoană influentă în localitate, un potentat al zilei care ar fi putut să le facă mult rău.

Nimic nu mai putea să împlânzească tristețea tânărului IT-st. În zadar încercă Muni să-i pregătească deserturile și mâncărurile preferate. În van, îl invita Vlăduț, seară de seară, să se delecteze cu floricele de porumb calde și îi oferea surprize nebănuite. Îl ispiti chiar să-și procure alte animale dintre cele care ajungeau zilnic într-un adăpost întreținut de primărie și cabinetul său. Nu voia să mai audă de nimic. În timpul liber, după orele chinuitoare de serviciu, privea în neștire oceanul de sineală al cerului și amurgul ce licărea deasupra trupurilor vegetale. Tot aștepta o mișcare, un suflu, o șoaptă, care să-i dea de știre unde erau făpturile lui dragi, dar nu se auzeau decât suspinele vântului.

*

În acest timp, cele patru pisici își trăiau supliciul într-o pădure, unde fuseseră aruncate de omul hain. Le amețise cu un spray paralizant – pentru câinii agresivi- în timp ce dormeau în căsuța lor. Le băgase într-un sac și le dusesese cu mașina, apoi cu piciorul, undeva departe într-o pădure.

Când se dezmeticiră din starea de inconștiență, intrară în panică. Nu cunoșteau nimic în jur, nu se vedeau decât copaci și ierburi, cât vedeai cu ochii. Foamea le dădu, mai întâi, târcoale, și, nu după mult timp, le înrobi cu totul. Porniră la vânătoare de păsărele și de șoareci, într-o năvalnică scotoceală. Mai obișnuită cu viața aspră, Vanda găsi mai repede o sărmană înaripată, pe care se auncă să o înfulece singură. Într-un târziu,

Gatita Bonita captură o vrabie, dar o lăsa lui Spânel și mamei clonă. Cu greu mai găsi o altă pradă și pentru foamea ei dureroasă.

Zile peste zile de chinuri se adăugară fără măcar să viseze o cale de izbăvire.

Înaintau în pădure, fără țintă, se hrăneau cu ce apucau, sorbeau roua de pe frunze, care nu le îndestula niciodată setea arzătoare. Nu știau cine le răpise și le abandonase hazardului. Nu apucaseră să-l vadă pe răpitor, dar toate erau sigure că stăpânii nu ar fi putut să le facă așa ceva. Se autocontemplau cu milă disprețuitoare. De ce nu putuseră să reziste atacului mârșav cu spray-ul paralizant? De ce nu simțiseră apropierea criminală înainte de a trece la fapte? Ar fi putut să-l atace pe răufăcător, să-i cresteze ochii și fața cu ghearele, să-i sfâșie vena jugulară. Ar fi putut să aibă toată forța pentru a-l pune pe fugă, dar se lăsaseră înfrânte atât de ușor.

Zile de povară, zile de disperare, zile de nenorocire... Mergeau în neștire, înnebunite să iasă din desigurile codrului, dar nu se vedea capăt în nicio direcție. Își continuă drumul neștiut prin umbre sub cerul parcă încărcat de prezența unui rău pânditor. Frunzișul verde, de jad, al pădurii își schimba neconștient contururile și parcă le plângea de milă.

Dintr-un tufiș, răul prinse contur și se treziră atacate de o dihanie hămesită de foame. Un câine vagabond își dezlănțui frustrarea războinică asupra lor. Le fugări, lătrând asurzitor, gata să le muște până la sânge. Reușiră să scape, cățărându-se la iuțeală în copaci, în afară de mîța clonă care căzu lesne în colții dușmanului care o sfârtecară.

Remus nici măcar nu putea să bănuiască unde se aflau și prin ce treceau protejatele lui. Între timp, auzise și el că unul dintre vecini le îndepărtase pentru totdeauna. Crimei îi place să se apropie de cel care caută făptașul, într-un joc meschin de-a viața și de-a moartea. Spre surprinderea bunicii, nepotul nu caută să-l înfrunte pe jefuitorul ticălos. Știa că răzbunarea nu aduce nimic bun. Oricum, chiar dacă l-ar fi silit să spună unde le-a dus nu le-ar mai fi putut găsi în acel loc. Pisicile umblă la întâmplare, nu se bucură de virtuțile câinilor care descoperă drumul spre casă după miros. Cel crud cu animalele nu putea fi un om bun. Dacă i-ar fi cerut socoteală, l-ar fi determinat să caute și alte mijloace destructive. De aceea, se resemnase într-o aspră mâhnire fără hotar. Când îți moare un vis, trebuie să pui altul în loc, ca să ieși la lumină. Dar el nu avea cu ce să înlocuiască năzuința mai ales din cauza pandemiei de COVID-19. Pisicile făceau cu el ceea ce fac florile cu grădina. Fără ele, nu mai vedea cerul senin, fiindcă nu-și mai ridica privirile din genuni.

*

Gatita Bonita îl imploră pe Spânel să abandoneze cadavrul mamei clonă și să
meargă mai departe împreună.

Figură 7 - Gatita și Spânel

Vanda o luase înainte și îi lăsase la bunul plac al ghinionului. Motanul nu se mișcă din loc, lingând rănilor pisicuței moarte. Nu voia să o piardă a doua oară pe mama lui, deși mîța clonată nu avea nimic din însușirile acesteia în afară de modelul de blană. Se culcă lângă leș și îi spuse prietenei gri că nu avea să se mai miște din acel loc până ce sfârșitul avea să-l găsească. Gatita Bonita stăruia s-o urmeze cu vorbe tandre, dulci, iscusite, cu scopul de a rupe blestemul morții care îl urmărea pe amicul său. Vocea ei se voia o promisiune certă că vor ajunge înapoi la Remus, deși ea însăși nu credea în miracolul revenirii la zilele bune. Văzând că Spânel nu ieșea din înmărmurire, se așeză în apropiere de el și decise să împărtășească împreună înfrângerea în lupta cu soarta vitregă.

Numai Vanda, pisică a nimănui de când se știa, trecută prin focul celor mai amarnice încercări, mai credea în salvare. Cu blana murdară și jerpelită, abia mai răsuflând de istoveală, încă zvâcnea prin tufișuri în căutare de hrană și cercetând fiecare locșor exasperată să găsească o cale eliberatoare din pădure.

Și, într-un târziu, când era deja la capătul puterilor, zări un șanț abrupt dincolo de care vâjâiau șiruri nesfârșite de mașini într-o goană nebună. Înțelese că era o șosea și se gândi să taie calea vehiculelor în speranța că cineva se va milostivi să oprească pentru a o aduna de pe drumuri.

Se urni cu greu, nu-și mai simțea lăbuțele de la atâtea cazne câte îndurase. Însă foamea, setea, disconfortul general nu le mai putea îndura. Între două rele, se vedea obligată să aleagă pe cel mai mic: fie oprea cineva cu inimă bună și o salva, fie o călca o mașină. Însă dacă nu ieșea în șosea, moartea era absolut sigură.

*

Sleită complet de forță, Vanda ajunsese pe marginea șoselei și se înspăimântă de iureșul nebunesc al traficului. Nu mai vedea nimic în fața ochilor, realitatea se rotea în jurul ei cu totul și cu totul, din cauza epuizării. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Nu mai putea să rabde nici cea mai mică întârziere. Într-o clipă, în care îi păru că șoseaua era suficient de liberă pe banda din imediata vecinătate până la mașina cea mai apropiată ce gonea spre ea, se aruncă pur și simplu înaintea acesteia. Se auzi îndată un scrâșnet înfiorător de roți și automobilul opri aproape milimetric de trupul său.

Enervat la culme, pentru că fusese la un pas să piardă controlul volanului din cauza frânării bruște, șoferul coborî din automobil ca să pedepsească animalul neobrazat. Însă, când zări mîța făcută una cu pămîntul, abia mai reușind să scîncească un ”mau”, sugrumat, își potoli avîntul belocos. Întâmplarea providențială făcuse ca acesta să fie însuși Vlăduț, care recunoscuse imediat traducătorul de la lăbuța pisicii, pe care Remus i-l montase chiar împreună cu el, fiindcă Vanda se împotrivise mult să-l poarte. Își dădu imediat seama că era una din pisicile dispărute de la prietenul său. Dădu slavă lui Dumnezeu că o găsise și, mai mult, pentru că, în spatele mașinii lui, nu gonise un bolid care l-ar fi putut face praf în momentul în care frânase ca s-o salveze. Ar fi putut să facă un accident urât, în urma căruia nici el și nici mîța nu ar fi putut să scape teferi.

Vanda îngăimă, în fine, câteva miorlăituri pe care traducătorul le tălmăci. Îl imploră să meargă împreună cu ea pentru a-i recupera pe Spânel și Gatita Bonita, care nu

se aflau departe. Bunătatea lui Remus reușise în sfârșit să dea roade prin puterea exemplului. Sufletul sălbatic al Vandei câștigase aptitudinea de a-și da frâu la sentimente calde, înțelegere, milă, iubire. Și mai învățase ceva: să nu-și piardă speranța, fiindcă e lucrul cel mai de preț în viață.

*

Din nou acasă, din nou răsfaț! Vlăduț adusese toată trupa de pisici înapoi la Remus. Bucuria nu mai cunoscuse margini în casa lui Muni după revederea felinelor. Spânel, Gatita Bonita și Vanda se înfruptară pe săturate din hrană și apă după care se puseră pe odihnă.

Vlăduț cărase și trupul intrat deja în proces de putrezire al clonei, care fu îngropat lângă mîța de la care provenise materialul genetic ce servise la conceperea ei. Spârnel nu mai vru să audă propunerea lui Remus de a-i fabrica o altă mamă clonă. Înțelesese din experiență că moartea chiar nu poate fi învinsă. Înțelesese de asemenea că o mamă nu poate fi niciodată înlocuită.

Toate trei pisicile pricepuseră că toți alergăm spre fericire, dar, după ce o atingem, ne dăm seama că lasă tristețe în urma sa, așa cum după ce atingi vârful unui munte, nu ai cum să eviți coborârea. Așa că învățară să se mulțumească, zilnic, cu mai puțin. Nu mai aveau pretenții la mâncare, ca înainte, când ajunseseră să nu mai accepte decât pliculețe de hrană scumpe și făceau mofturi la ”bomboanele” ieftine de la pungă, nu mai erau

geloase dacă una primea mai multă atenție, nu mai făceau presiuni să fie băgate în seamă tot timpul.

Remus le ținu încuiate în garaj în toate nopțile, deși tânjeau după libertatea din căsuța lor, de teamă că răpirea sau alte atacuri să nu se repete. Între timp, își puse toată ingeniozitatea în joc și, cu investiții serioase, reuși să creeze un sistem de protecție pe care îl punea în funcțiune pe timpul nopții. Abia după elaborarea mecanismelor sofisticate de protecție, felinele aveau să revină în căsuța lor din grădină. Sistemul consta din gratii ce se ridicau automat și înconjurau din toate părțile orice intrus. Acesta nu mai avea scăpare din cursă până la venirea lui Remus, care era anunțat de o sonerie îndată ce era capturat. Muni era foarte îngrijorată de invenția nepotului, la gândul că ar putea să-i pice victimă vecinul răutăcios, care ar fi putut să se răzbune crunt ulterior.

*

Nu trecu mult timp până ce sistemul de înaltă tehnologie își dovedi utilitatea, fiindcă răul și-a trimis în lume nemurirea din cele mai vechi timpuri.

Într-o noapte, se auzi din nou miorlăit înfiorător și soneria de alarmă îl trezi din somn pe Remus. Sări ca ars, își puse hainele pe el, în neorânduială, alarmat, îngrozit, temându-se să nu fi funcționat bine sistemul. Spârnel fusese din nou agresat? Ieși într-un

suflet să vadă ce se întâmplă. Străpunse întunericul cu lumina lanternei de la telefon și descoperi că mecanismul își făcuse datoria cu prisos. Un superb motan, îmbrăcat într-o blană parcă de catifea, în splendid joc de culori alb cu gri, se zbătea să iasă din capcana în care picase.

Figură 8 - Motanul Tom

Însă, din carceră, nu mai avea scăpare. Tânărul IT-ist îl lăsa să miorlăie după poftă, până dimineața, în ciuda vecinului care avea fobie la urletele de pisică. Îl sună, la prima oră, pe Vlăduț și îl rugă să treacă pe la el, înainte de a pleca la cabinet, ca să ducă motanul străin la adăpostul de animale.

*

La sosirea prietenului, amănunte aiuritoare ieșiră la iveală. Vlăduț recunoscuse îndată motanul, care fusese pacientul lui chiar după agresarea lui Spânel. Stăpâna lui îl adusese la cabinetul veterinar, cu blana pătată de sânge și o rană la cap. I-o pansase și i-o vindecase, dar îi rămăsese semn. Sângele provenea, clar, din altă parte, fiindcă de la rană nu avusese cum să se scurgă o cantitate așa de mare. Abia, acum, medicul veterinar înțelese că îl aveau în fața lor pe agresorul lui Spânel, care revenise să dea un nou atac. Remus îl îndemnă s-o sune imediat pe stăpâna animalului pentru a veni să-l ia și să-i ceară socoteală fiindcă nu îl ținea închis, deși, cu siguranță, știa că este agresiv.

*

Nu peste multă vreme își făcu apariția o tânără superbă, dar foarte înțepată, ca să revendice motanul crud. Era o tânără profesoară, cu chip angelic, păr blond, lung, până la brâu, unduios și bogat strălucitor, ochi verzi-căprui, precum ai lui Remus, sprâncene desenate perfect și gene arcuite în cel mai minunat fel. Nasul și gura îi erau acoperite de masca anti-COVID-19, dar se ghiceau ispititoare și așa. Protestă, nervoasă, pentru că fusese deranjată, tocmai când avea ore de la distanță cu elevii, prin intermediul

calculatorului. Venise cu o falcă în cer și una în pământ, dar când întâlni privirea senzuală a lui Remus amuți brusc. La rândul lui, tânărul IT-ist fu fermecat de dulceața ochilor ei, chiar dacă fuseseră străbătuți de fulgere de mânie la început. Amuțiră amândoi, spre surprinderea lui Vlăduț, care nu mai știa ce să zică.

-Mă numesc Carla, rupse tăcerea în cele din urmă tânăra musafiră.

Privirea lui Remus o străpunsese până în adâncurile ființei. Își ceru scuze pentru escapadele barbare ale motanului, se bâlbâi, făgădui că va avea grijă să-l țină numai închis pe viitor. Remus bâigui numai câteva cuvinte, aproape fără noimă. Se oferă să-i pună un traducător la lăbuță motanului, împrumutat chiar de la Spânel, pentru a afla motivele pentru care dădea târcoale pisicilor lui. Așa aflu că războinicul vânos, care se chema Tom, era îndrăgostit lulea de Gatita Bonita. O urmărea de mai mult timp și era gelos, nevoie mare, pe Spânel. Îl vedea mai tot timpul în preajma ei și îl socotea drept un rival care trebuia eliminat. Cu toții îl lămuriră că motănașul era mai degrabă un copil adoptiv al pisicii gri. În final, Gatita Bonita chiar îl lăsă să înțeleagă că nu-i plăcea deloc. Tom miorlăi curtenitor, uită pe loc de chinurile îndurate în capcană și, după ce fu eliberat, făcu niște salturi elegante și giumbușlucuri după care le dezvălui că se alesese cu creștătura în frunte de la gardul de sârmă din spatele casei, când fugise nebunește de teamă să nu fie prins de cineva după ce aproape îl sfâșiasse pe Spânel. Văzuse lumina aprinsă în casă și era convins că stăpânii aveau să iasă ca să-l bată, de aceea o luase la goană.

-Trebuie să te rănești ca să știi ce e alinarea, bătrâne, îi spuse Vlăduț, mângâindu-l pe capul său dolofan, bine împănat, ca și corpul.

Era o frumusețe de motan, bine îngrijit și robust, dar acoperit cu o blană fină și armonios colorată, o combinație de alb ca zăpada cu pete gri în accente argintii.

Carla și Remus, parcă vrăjiți, uitară de pandemie, precauții, distanțare, și se trezără cu mâinile înlănțuite, fără explicații. Tom și Gatita Bonita se mirosiră și se gudurară unul pe lângă altul, promițându-și deja sentimente împărtășite și fericire împreună...

Figură 9 - Gatita și Tom

Remus era în culmea fericirii, strâns lipit de Carla. Prezența ei îl încălzea așa cum sărutul unei raze de soare trezește la viață un ghiocel ofilit de ger. Nu mai regreta că trecuse prin atâta suferință. Nu există operație vindecătoare fără durere și fără să curgă sânge! Numai Spârnel îl trezi din visare, cerându-și, gelos, traducătorul de mieunat înapoi

de la Tom.

Figure 1- Spânel după toate peripeziile